

grote druk uitoefenen om met spoed de nodige reparaties uit te voeren), alsmede de z.g. Railwacht: een in '42 onder pressie van Rauter opgericht corps van zestienhonderd 'schauwers' en honderd 'controleurs'; door die 'schauwers' werd op de hoofdlijnen elk baanvak dag en nacht elke drie uur gecontroleerd of er iets verdachts viel waar te nemen (de sabotage-acties moesten uiteraard des nachts ondernomen worden, maar, gelijk gezegd, 's nachts mocht men zich zonder speciale vergunning niet buitenshuis bevinden).

Het beraad aangaande deze spoorwepsabotage was nuttig (de opzet was dat zij door de groepen van de Raad van Verzet en door de Knokploegen zou worden bedreven) maar voor Six was dit rechtstreekse contact met de RVV en de LKP van nog veel algemener betekenis. Hij wilde namelijk bereiken dat, zodra tot semi-militaire acties zou worden overgegaan, de groepen van de RVV en de Knokploegen zouden optreden volgens de bevelen van de gewestelijke commandanten van de OD; dat zou betekenen dat de RVV-groepen en de Knokploegen in de dagen van de bevrijding min of meer in de OD zouden zijn ingevoegd; de OD zou ze dus in de hand kunnen houden.¹ Hij betoogde dat voor semi-militaire acties militaire deskundigheid nodig was, anders gezegd: officieren moesten er leiding aan geven en zijn gewestelijke commandanten wáren officieren; hij betoogde óók dat in de bevrijdingsdagen rust en orde moesten heersen — de staat van beleg zou dan zijn afgekondigd, het gehele land zou dus onder militair gezag komen en het was niet wenselijk dat men dan nog aparte formaties zou kennen van de RVV en van de LKP. Deze argumenten maakten indruk op Johannes Post die als gereformeerde en anti-revolutionair een zeer gezagsgetrouw man was, en Post deed in juni of begin juli, zonder overleg overigens met de overige leden van de Top-LKP, aan Six de toezegging dat zodra men tot grootscheepse

¹ De kijk die veel OD'ers op de LKP hadden, vindt men duidelijk uitgedrukt in de volgende passage in *Ik draag u op*, een werk over de geschiedenis (en voorgeschiedenis) van de Binnenlandse Strijdkrachten in Apeldoorn en omgeving: 'De getalsterkte van deze organisatie' (de LKP) '... was zeer klein. Afgezien van het bestaansrecht en de noodzakelijkheid van dit nieuwe lichaam, hield het vele gevaren in. De geestelijke instelling van vele leden was te avontuurlijk in die zin dat hun zucht naar avontuur overheersend was. Het waren geen soldaten en ze hadden dus geen goed begrip van tucht en verhoudingen. Deze geestelijke instelling was niet gevaarlijk zolang de leiders van deze groepen op hun beurt ondergeschikt waren aan een verstandige topleiding, die te allen tijde het belang van het land in het oog hield. Het grootste gevaar van tegenacties van de bezetter was nl. een onvermijdelijk gevolg.' (*Ik draag u op* . . . *Systeem en werk der Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten, getoetst aan de lotgevallen van lokale eenheden (Apeldoorn en omgeving)* (1945), p. 153)